

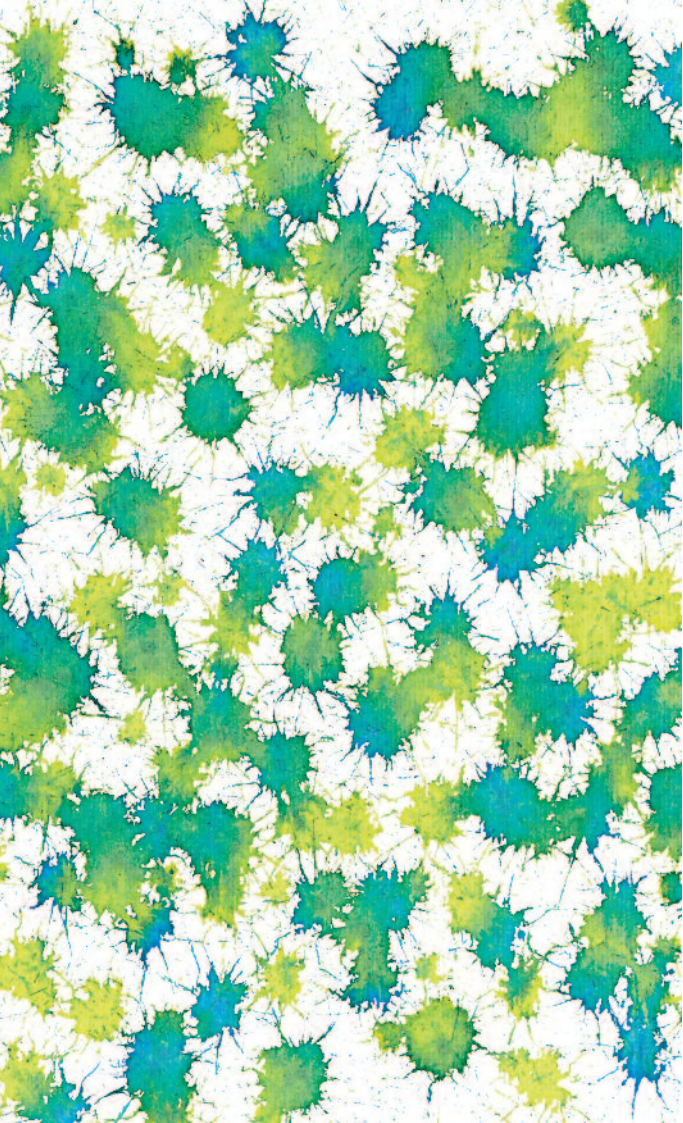
Ester Xargay

**Dilluns
de poesia
a l'Arts
Santa
Mònica**

**Presentació
de Jordi Marrugat**

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Ester Xargay, escriure com jugar com riure com cantar com viure

Jordi Marrugat

Ester Xargay és l'autora més singular de la poesia actual. La seva obra sorgeix com a floració de la seva vida, del seu caràcter, de la seva posició en el món. Totes les accions que du a terme quan us la trobeu, es tornen escriptura i art: parlar, riure, jugar, cantar, llegir, reinventar, desbordar, filmar, retratar, interrogar, argüir, impugnar, reivindicar, donar-se... Escriu com viu. Per això, els seus poemes acaben transcendint la coherència essencialista d'un jo que construeix una obra per esdevenir presències vives, inestables, fins i tot, incoherents. Perquè la poesia de Xargay no és mai lògica ni unidireccional, ans al contrari. Creix com un verger silvestre en la cultura: empelt, simbiosi. Com la seva autora, és punyent i riallera, fixa i viva, popularista i avantguardista, revolucionària i tradicionalista, constreta i alliberada, poètica i artística, experimental i compromesa, francesa i catalana.

Catalana i francesa. Nascuda el 1960 en una Catalunya que combatia els darrers i esfereïdors espasmes del monstre dictatorial també a través de l'art —de la poesia realista i directa, de la cançó protesta—, Xargay va viure una infantesa i una adolescència alliberades a la França intel·lectualment influïda per la idea de compromís de Jean-Paul Sartre. Allà, s'educà en les formes d'art més avançades gràcies a les visites escolars a la Maison de la Culture de Bourges. Paral·lelament, la

Catalunya a la qual retornaria als 18 anys, reconstruïa la visibilitat de la tradició avantguardista i assumia l'experimentació, sovint com a mitjà de lluita contra el franquisme i el capitalisme (als setanta, Joan Brossa es convertia en mestre), contra l'art establert (els conceptualistes discutien àdhuc amb Tàpies), contra la cultura burgesa (Carles Hac Mor qüestionava amb el textualisme tot el que fins aleshores era establert com a certesa), contra la societat heteropatriarcal (Maria-Mercè Marçal es comprometia amb la nació catalana, la classe obrera i la condició femenina per acabar qüestionant des de la darrera els fonaments masclistes i homòfobs del món que havia heretat). Brossa, els conceptualismes, Hac Mor i la condició femenina: quatre pilars fonamentals de l'obra xargayana, compromesa i experimental.

Compromesa i experimental. En tornar de França, seduïda per l'art d'avantguarda, Xargay es llicencià en Història de l'Art a la Universitat de Barcelona i entrà en contacte amb l'experimentalisme literari, esplèndidament viu, però marginat dels focus publicitaris d'un sistema cultural cada cop més ferotgement industrialitzat per adaptar-se a la societat de consum. En aquests marges de penombra vivificadora, Xargay ha desenvolupat una obra experimental i crítica envers les formes d'art caduques i els problemes socials del seu temps (el capitalisme avançat, el masclisme, la destrucció mediambiental, la crisi econòmica, la repressió regressiva de l'Estat espanyol...). La poesia de Xargay aboleix la dicotomia entre realisme i formalisme, cançó protesta i poema metadiscursiu, pamflet i art, per adoptar totes les formes de l'experimentació compromesa en tots els sentits. Els poemes

de la secció «Cançoner pensament» de *Desintegrar-se* (2019), diàfanament engatjats amb la societat actual, arrelen en les primeres experimentacions xargayanes i creixen en una constant recerca formal artística i poètica.

Artística i poètica. La poesia de Xargay neix en continuïtat amb les arts plàstiques i audiovisuals —gran part de la seva prosa són crítiques d'art. Com en Brossa, com en Hac Mor, hi ha en això una defensa dels mecanismes de l'art contemporani predominant —fet d'experimentacions i trencaments revoltats— en detriment dels de la poesia contemporània predominant —feta de continuïtats conservadores. Xargay practica el videoart des de la poesia amb peces que, considerades videopoemes, suposen el pas següent del poema visual. Alhora que la seva poesia retòrica és una forma d'art plàstica i audiovisual. *Trenca-sons* (2002) parteix de la concepció del so de John Cage, radicalment oposada a la de la musicalitat poètica tradicional, i es desenvolupa en una combinació juganera de so, fotografia i text. Les imatges i la disposició tipogràfica com a elements significatius es converteixen en constants de l'obra xargayana. *Salflorvatge* (2006) és un llibre doble: amb textos de Xargay i dibuixos de Mariona Millà, imprès amb dues tintes, amb dos recorreguts de lectura. Els significats d'*Eixida al sostre* (2009) els constitueixen tant les paraules com els colors, la disposició tipogràfica i les imatges de Vicenç Viaplana. *Aürt* (2009) conté «figures» i «notes» al «carbó» o una «Acció plàstica en dos temps». A través del so, la imatge i el llenguatge, Xargay cultiva una obra alliberada i constreta.

Alliberada i constreta. La trajectòria xargayana es desenvolupà inicialment al costat de Carles Hac Mor.

Amb ell, en llibres com *Un pedrís de mil estones* (1992), *Epítom infra nu o no* (1998), *Tirant lo Blanc la* (2000), *Carbassa a tot drap* (2001) o *Zooflèxia* (2007), desmantellà totes les nocions literàries establertes, totes les cerques a què s'agafa el lector tradicional per donar sentit a un text: l'argument, la temporalitat, la noció de caràcter, l'originalitat, la causalitat, la seqüencialitat, les convencions de gènere, la intencionalitat, etc. Des d'aquest alliberament, Xargay opta per imposar-se la constricció, per acordar emancipació i dependència, infinit i restricció, Hac Mor i Oulipo. Llavors, la seva poesia es posa a jugar amb les formes més enllà de la vacuïtat. Com quan ho fa amb els temps verbals. Si *Aürt* recrea la relació entre temps i significants verbals, *Desintegrar-se* reprèn els infinitius del llibre anterior, *Infinitius* (2017). Partia d'una trava inclement: escriure tots els verbs només en la forma no personal que li dona títol. I, tanmateix, aquesta submissió esdevé el camí de la gran manumissió anhelada per la poesia de tots els temps: Xargay aboleix la persona i el temps, es desfà de si mateixa i abasta l'eternitat des d'una mirada alhora tradicionalista i revolucionària.

Tradicionalista i revolucionària. L'infinitiu no és l'única forma fixa adoptada per Xargay. Sonets (petrarquistes, foixians, brossians), cançons (populars, cultes, innovadores), sextines (medievals, brossianes, marçalianes), tankes i haikus (orientals, salvatians, ribians) omplen els seus llibres i fan simbiosi (els «haikus ensextinats» o «Haikus amb aire de sextina») o s'empelten d'altres mitjans (com al DVD-ROM *Sextina al microscopi*, 2002). Així com *Salflorvatge* s'empelta de poemes sencers d'altres autors en un procediment que *Aürt* anomena, amb

un empelt, «entextpeltar». Però tota aquesta recurrència a la tradició no converteix l'obra xargayana en un producte conservador en termes artístics ni ideològics. Ans al contrari, Xargay és una poeta profundament revolucionària. Connecta amb el passat per alterar-lo, capgirar-lo, experimentar-hi. I des dels poemes es posiciona en les revoltes populars del seu temps –contra el Pla Hidrològic Nacional o els poders financers, a favor del decreixement o de la independència de Catalunya... És tradicionalista i revolucionària; viu arrelada a un temps i un lloc concrets, en la tradició dels quals creix i experimenta per transcendir-los; és avantguardista i popularista.

Avantguardista i popularista. La sonoritat de Cage conviu en Xargay amb la de la cançó popular; el *ready made* de Duchamp, amb la cançó protesta; Junoy, Salvat-Papasseit o Brossa, amb Blanca la Pastora o Verdaguer. De fet, en les seves intervencions públiques canta poemes de Brossa amb tonades populars, una reinterpretació que vivifica la poesia del passat, l'extreu de la mort llibresca, l'accepta com a viva i fixa.

Viva i fixa. Per tota aquesta complexitat orgànica que ofereix, l'obra de Xargay esdevé estímul incansable de reflexió i coneixement. De fet, va néixer i s'ha desenvolupat al costat d'interessantíssims comentaris i estudis de lectors de tota procedència i filiació: Margalida Pons, Mònica Güell, Pilar Parcerisas, Joaquim Sala-Sanahuja, Carles Hac Mor... Els textos sobre aquesta obra, la fixen. No obstant això, en acostar-nos-hi lliurement veiem que mai encaixa del tot fora de si mateixa, que es mou, resuscita, viu. I continua el seu camí, sovint lligada a la presència física de la mateixa Xargay, cantant, rapsoda i

performer en les actuacions de la qual conviuen caòticament combinades totes aquestes dualitats, flors d'una veu riallera i punyent.

Riallera i punyent. L'humor és ingredient essencial de pràcticament totes les formes, estètiques i poètiques de l'art modern: Jarry, Carner, Dadà, Kafka, Joyce, Oliver, Trabal, Dalí, Beckett, Calders, Brossa, Monzó, Hac Mor... Xargay viu immersa en aquest humor. Pot ser simpàtic, crític, juganer o cruel. Però la rialla, al final, esdevé sempre un trauc que obre perspectives dissidents en el món comú, en la idea acostumada d'ésser, que esdevé alhora, i humorísticament, no-éssera i éssera.

Éssera i no-éssera. Des de la llibertat conquerida amb Hac Mor fins a les oulipianes restriccions autoimposades, des de la recerca experimental fins a la versió formalista, des del videopoema fins a la cançó protesta, l'obra de Xargay busca per tots els camins eliminar la rèmora essencialista del jo, desintegrar-se. El jo és una il·lusió d'unitat i continuïtat que ens imposa la creença en una essència definidora del que som i el que fem: l'ésser —el jo soc. Però aquest, en realitat, no ens deixa ser el que som ni fer res —ja que fer és sempre canviar. Per això, rient-se'n, Xargay feminitza el concepte d'«ésser». Hi lluita per tal que la deixi esdevenir el que és; i, en fer-lo variable, el liquida. Xargay parteix d'un jo concret, terrenal, circumstancial i femení per reivindicar una existència que s'alliberi de la imposició de qualsevol jo. I és que, en tant que definit per una llengua, una col·lectivitat, una biografia, unes idees heretades, una essència... el jo és sempre un altre. Per tant, només quan calla, puc realment parlar jo.

Poètica

Utopia, llibertat i llenguatge

Ester Xargay

La poesia fou allò indiscutiblement real.

Carles Hac Mor. *No ben bé*

Amb aquestes tres paraules podria resumir per què escric, com i fins i tot quan vaig començar a fer-ho, car conformen, ineludiblement, la base del que sóc. Sempre he sentit molt endins una veu que anava repetint aquests mots, fins a viure'ls en pell, sense entendre ben bé en un començament el que volien dir, tot sabent prou bé que ja formaven part del meu temperament. I és que el capteniment que aquests tres mots impliquen només me'l consenten aquestes dues pràctiques: l'art i la poesia. Per això puc escriure poemes com *Evasió*: «l'alfabet desgavellat / bo i defugint l'ordre establert / delata que hem rosegat / el fre que clava l'univers / a la lletra que ens ha tocat».

«*L'única utopia rau en el llenguatge, en l'acte poètic*», afirma Roland Barthes, el qual, bo i llegint l'escrit des de l'estètica, ens colga en els paràmetres de la creació mateixa.

Però, ben segur que és en l'íntima revolta de no voler ser res, fent de la dissidència una realitat, ni sent apocalíptics, ni tampoc integrats (citant Umberto Eco), que alena el desig d'un cert desintegrar-se, amb una negació que

acreeix l'energia i per mà del llenguatge pot contradir la lògica, el seny i la raó, fins el sentit comú (raó d'estar per casa, com diu Carles Hac Mor), i així, perquè sí, perquè m'agrada riure per subvertir-ho tot, amb un humor pregon que ataca de valent, sense donar un sol cop, ben pacíficament, escric: « [...] sense perdre l'humor / reeixir incoherent / il·lustrar-se amb l'absurd / lliure d'inconveniències / amb un riure ardent / la boca ben oberta / tot ensenyant les dents».

De petita feia uns poemes que sorprenien molt la meva mare, no gens infantils, segons ella (llegits amb molta estima) tenien un caire metafísic. Érem a França, a Bourges. Allà vaig viure les dècades dels seixanta i setanta, un període ben reivindicatiu, revoltat, existencialista i sartrià. A aquest entorn sociopolític, s'hi afegia un món educatiu inquiet, que em duia, dia sí, dia també, a La Maison de la Culture de Bourges, un centre experimental de tot, de l'art (s'hi feien accions i *happenings*), de la literatura, del teatre, del cinema, de la música (seu internacional de la música electroacústica). Allà vaig aprendre a entendre la recerca artística, literària i musical, els conceptes i les actituds hereves del dadaisme, sota el guiatge d'artistes i músics com ara John Cage o del moviment Fluxus, noms i tendències que vaig retrobar i contextualitzar molt més tard, fent Història de l'Art a Barcelona i en conèixer l'escriptor Carles Hac Mor, que ha sigut el meu mestre.

Poemes

FOC INTERIOR

A Antoni Tàpies

Aürt !
El solc del qual
reté la violència
de l'embat dins
la matèria
grisa, concavitat
plàstica que marca la tela,
petja d'un gest
sense ira, sinó
amb força, ni cap
finalitat, sinó
lluïta
-buit del dir, ple
de l'acte capit-,
ni fe,
ans no res,
sinó ésser.

D'Aürt, 2009

GRÀVIDA DIVINA O DÉU N'HI DONA

aurífica fissura
punt de creu en conjura
descosit el dilema
serpentejant pel buit
cargolat en circuit
desafiant l'emblema

en levitar aflora
quan s'escurçarà l'hora
serem en una altra era
si la conca és de nacre
sota el segell de lacre

art simulacre
de vessant sacre
surt la quimera
pàgina enfora
canal que plora
llueix l'esfera

l'espai seguit
el temps fugit
canvi de tema
amb clova dura
l'esquerda sura

Parir proses retallades
o perdoneu la incursió
en l'excursió prosòdica

en prosa proposada
d'antuvi tot passarà
pel camí oposat

bé que si la lectura
no s'hi atura
la ruta continuarà
refilant el cant
d'uns quants versos

de què ara
s'inspira una
morosos de tantes veus
i de més poètiques
que això escriu.

D'Eixida al sostre, 2009

Sense parió!

defugir rigorosament

allò que mina el predicat

quan el subjecte encapçala
una frase on el verb impera

sobre l'acció

encara no executada

12

predicar les coses annexes

resulta sobrer

i del meu Jo me'n vaig
no cal dir a on.

D'Eixida al sostre, 2009

L'ESTANÇA DE L'ÉSSERA

L'horror és de sentir que entre la veritat
i nosaltres no hi ha sinó un pas de tenebra.

Carles Riba

En el parir romandre muda
subjecta al dur a llum en l'esperar
éssera carn l'ànima retenir
gràvida ment del ventre alliberar
en mudar la desconeguda
el sentit desnonar
en el negar-se a procrear
l'art d'engendrar l'esdevenir
éssera llenguatge en el desraonar
descriure-ho tot profètic en no dir
néixer vagit en el cridar
morir oracle i veu en el callar

D'Infinitiu, 2017

LA PARAULA

l'ànima de la llengua
en el pregar de l'ànima
mes en el dir de l'ànima
tenir veu amb la llengua
amb ànim de parlar
i una llengua per dir
parlar i no emmudir
i dir per fer parlar

amb l'afany per parlar
clar com enraonar
ser en enraonar
subjecte del parlar
amb aires de raó
llenguatge en pensar
la parla per pensar
com dir la desraó

somniar la raó
desraonar en sentir
no sense consentir
el verb sense raó
amb força per escriure
les coses amb un nom
i descriure tothom
per la raó d'escriure

escriure per escriure
i descriure per creure
més imaginar i creure
no creure per escriure
car als límits del ser
com a insomni infinit
conjugat l'infinit
sense subjecte en ser

ésser verb en el ser
del tot l'imaginari
per extraordinari
de tenir nom en ser
amb un llengot perfecte
llengua universal
tàntica i animal
per sempre desperfecte

i amb aquest cop d'efecte
de la fe animal
amb llengua vertebral
per alçar-se tot recte
en desafiar el mal
només ésser subjecte

D'Infinitius, 2017

TERRABASTALL DE VERBS

Cal anar de valent
al cor de la tempesta
i no perdre el fil
del discurs per fugir
de l'espai del poema
fer-hi llampeguejar
per conèixer la força
de l'arremolinada
de tots els elements
al ball d'escarafalls
de giravoltar al dir
per agrair la llum
i en retrunyir el tro
pensar la magnitud
d'un poder ancestral
i amb un tal rebombori
lloar de mot en mot
l'energia per dir-los
una vegada i més
escriure'ls per anar
i tornar a començar
al sostremort del viure
en el deure i en perdre
per guanyar-se la veu
amb el cant del poema
i el valor de l'absurd.

D'Infinitius, 2017

INTERROGANT

(...) sembrar, després, paraules
líquides,
per disfressar la vida
de mort, la mort de vida.

Francesc Garriga Barata

A l'aula mots!
Dins els capets
un planter de paraules
amb un tutor eloqüent
per enlairar-les bé.

I les preguntes?

Suspendre-les
en el passar del temps,
per conviure millor
amb els interrogants,
en tombar les qüestions.
Respostes sense lletres.

L'existència en un mot, doncs,
l'existir al mitjà, i en girar-lo
desaparèixer.

D'Infinitius, 2017

ODÍ

Cap resposta al perquè
sense article de fe
rebre el coneixement
amb baules dialèctiques
per assumir les causes
d'un tot inabastable
amb un aval diví
sense rebre contesta
remetre a la pregunta
i nodrir-se del sol
i rellegir les pedres
escoltar de bell nou
el crit dels animals
els concerts vegetals
auscultar el pit de l'altre
sostreure's per romandre
al reflexiu del verb
negar-se a cap dictat
de mants auguris ignis
i emprar l'alfabet
ocult al mineral
per signar del teu puny
en primera persona
un traç al firmament

i esdevenir estel
fugisser com la màgia
en conjurar el caos
per creuar l'infinit.

D'Infinitius, 2017

TANKA EN DUEL

Combatre l'ordre
amb poemes sintètics
esmola l'eina
l'impuls a la recambra
executa la pensa

De Desintegrar-se, 2019

VAGA DE CARN

La carn no hauria de fer-nos la boca aigua,
sinó llàgrimes als ulls.

Éthique des animaux

Un clam contra la carn!
malgrat la gana
amor per l'animal
per digerir millor
renegar del caníbal
per respecte a la bèstia
renunciar al sacrifici
per no ritualitzar
la pèrdua de l'altre
quan en menjar-se'l
viu hom diu
a tall d'ofrena
i en nom de Déu
anomenar-lo vianda.

De *Desintegrar-se*, 2019

FOC FOLLET

Hi ha un temps
a cor obert d'on surten
les guspies cofoies
rabiüdes i portents
per encendre la vida
i l'espetic s'incorpora
al món i el pensament
encén el paisatge
i a l'aire del batec
ressona l'engranatge
que propicia els dies
fins al darrer segon
que clou el compte enrere
en l'ofec de les cendres
vòrtex espai endins
al cor clos del silenci
preval una energia
que gesta l'infinit.

De *Desintegrar-se*, 2019

QUÍDAM

El Jo que se m'imposa
gairebé com un deure
arrasa amb les idees
actituds i conceptes
desallotja la pensa
desocupa la ment
ho aclapara tot
i tota fins i tot
al moll de l'escriptura
tan sols puc resistir
si tanmateix m'hi nego.
Cal eludir el subjecte
i treure-li l'arnès.
Per no haver de ficar-se
tot fent genuflexions
amb versos reverència
a la trona d'un ego
prou autocoronat.
Cal desempallegar-se'n
sancionar el seu delit
amb pena capital
decapitar-lo cal!
Subjecte irreverent
demana sacrifici.

Restauradora poda,
i l'arbre alleugerit
potser donarà fruits.

De *Desintegrar-se*, 2019

A VEU ALÇADA

rien nul
n'aura été
pour rien
tant été
rien
nul

Samuel Beckett

Non Jef t'es pas tout seul
Mais arrête tes grimaces
Soulève tes cent kilos
Fais bouger ta carcasse.

Jacques Brel

Del cert que tot canvia
ben a poc a poquet
sense que ho sembli gaire
com qui no vol la cosa
quan tot va tot se'n va
bo i fent via pel temps.

Del cert que tot canvia
com un fet diferent
cap a un no ben bé
cap a un qui sap on
cap a quan ningú vol
fer-hi cap sense res.

Cert és el moviment
tot va en anar-se'n tot
no volent fer-hi cap
en lliscar més enllà
d'aquest rumb beckettà
a pitjor com no dir-ho.

No-res talment un mot.

Renec a veu alçada
per fracassar de franc
i donar fe de fer-ho
no hi ha volta de full
sols romanen els mots
que breguen per ser dits.

A veu alçada el prec
la paraula ho és tot
del no-res serà presa.
I com es fa sentir!

Un clam per existir
perquè cau de madur.

El crit a veu alçada
tot afinant la veu
el cant ho farà vers
escrit les mans al cap
lliure d'enraonar
per copsar l'infinit.

La veu de cada lletra
assenyala amb el dit
la llengua que la diu
tot aclamant el verb
lloat eternament
contingut en un gest.

I en cada acte es gesta
l'enlloc de tots els temps
tostemps tot just vuit lletres
que sumen perquè sí
i resten tot allò
que es queda pel camí.

De *Desintegrar-se*, 2019

DEIXAT ANAR

Hi ha dies amb gargots
furtius entre les pàgines
nits de folis en blanc
que cerquen elegies
i de tranuita els mots
com signes eminents
calen en pensaments
embriacs i fugissers
que la mà no reté
a l'hora de tancar-los
en un full de paper.

De *Desintegrar-se*, 2019

Biografia

Ester Xargay va néixer el 1960 a Sant Feliu de Guíxols, tanmateix fou criada a França, on va viure gairebé divuit anys. Llicenciada en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona, escriu poesia i textos en relació a l'expansió de l'art: interdisciplinarietat, procediments i dissolució dels gèneres. Escriptora i videoartista, combina aquestes dues pràctiques amb recitals, exposicions i concerts en què col·labora amb músics i artistes. Ha realitzat, amb Carles Hac Mor, el DVD-ROM *Sextina al microscopi* (2002), amb Adolf Alcañiz i Carles Hac Mor, el CD-Rom *Paraparèmies...* (Premi de creació audiovisual de Navarra, 1999), i, a BTV (Barcelona Televisió), documentals i videopoemes (1998-2004), un dels quals va rebre el Premi Espais a la Crítica d'Art. Publica en diaris i revistes, entre el 1988 i el 2019. Ha traduït Blas de Otero i, juntament amb Carles Hac Mor, Pic Adrian, Tzvetan Todorov, Blaise Pascal i Raymond Queneau i, juntament amb Pascale Bardoulaud, ha traduït Esther Tellermann. En poesia, ha obtingut el Premi Cadaqués a Rosa Leveroni 2018, amb el llibre *Desintegrar-se*. Té cura de la Setmana de la Poesia de Barcelona, juntament amb David Castillo (2005-2010) i amb Eduard Escoffet i Martí Sales (2011), i de «Poesia als parcs. Lletres i paisatges», cicle als Parcs Naturals de la Diputació de Barcelona, juntament amb Carles Hac Mor (2007-2014). Realitza entrevistes videogràfiques a autors catalans per a la ILC (Institució de les Lletres Catalanes), juntament amb Adolf Alcañiz i Jordi Marrugat.

Bibliografia

Poesia

La suite de poemes *Els àngels soterrats*. Plaquette de Cafè Central, 1990.

Un pedrís de mil estones. Coescrit amb Carles Hac Mor. Edicions El Médol, 1993.

Les flaires del Galliner, amb dibuixos de Pere Noguera. L'Avioneta, (Albert Ferrer, editor), 1993.

A fum de Sabatots (amb Antoni Clapés, Carles Hac Mor, Joaquim Sala-Sanahuja i dibuixos de Benet Rossell). Edicions Cafè Central, 1995.

Epítom infra nu o no (Ombres de poemes de Marcel Duchamp). Coescrit amb Carles Hac Mor. Pagès Editors, 1997.

Volts en el temps. La Cèl·lula (editorial independent), 1997.

Paraparèmies, desplaçaments, cosificacions... (CD-ROM). Amb Adolf Alcañiz, Carles Hac Mor, Bàrbara Held i Bàrbara Raubert. Ajuntament del Prat de Llobregat, 1999.

Darrere les tanques. El Tall editorial, 2000.

Tirant lo Blanc la. Coescrit amb Carles Hac Mor. Teatre-en-tracte, 2001.

Amor lliure, ús i abús. Coescrit amb Carles Hac Mor. Pagès Editors, 2001.

Trenca-sons. Llibres del Segle, sèrie Culip, 2002.

Sextina al microscopi. DVD-ROM. Amb Adolf Alcañiz i Carles Hac Mor. Metrònom, 2002.

Ainalar. *Plaquette* de Cafè Central, col·lecció «Els ulls de Tirèsies», 2005.

Éssera ponent. *Plaquette* de MORPHOSI, col·lecció «Els quaderns de Mahalta», 2006.

Salflorvatge. March Editor, 2006.

Zooflèxia. Coescrit amb Carles Hac Mor. March Editor, 2007.

Fissura. Amb obres de Nora Ancarola, Marga Ximénez i Carles Hac Mor. Edicions 1010, 2008.

Aürt. Pagès Editors, 2009.

Eixida al Sostre. Amb imatges de Vicenç Viaplana. Arola Editors, 2009.

*Infinitiu*s. Leonard Muntaner Editor, 2017.

Desintegrar-se. Premi Cadaqués a Rosa Leveroni 2018. Editorial Meteora, 2019.

Antologada a:

Singulars d'un plural: antologia del II Festival de poesia de Girona. Col·legi de Lletres, Casa de Cultura de Girona, 1997.

«*Sol de sal, nueva poesía catalana*», de Jordi Virallonga. DVD edicions, 2001.

«*Voz de mujer*». Monogràfic de la revista ZURGAI, 2004.

Eròtiques i despentinades. Un recorregut de cents anys per la poesia catalana amb veu de dona. A cura d'Encarna Sant-Celoni i Verger. Arola Editors, 2008.

«*Erato bajo la piel del deseo. Antología de poesía erótica*». A cura de Pura Salceda. Sial Ediciones, 2010.

Ningú no ens representa. Poetes emprenyats. Setzevents Editorial, 2011.

«*Les Citadelles*», *Número de Poésie Catalane*, 2016–2019.

«*Women writers in catalan*». Raig Verd Edicions, 2017.

La terra sagna. Edicions de L'Albí, 2018.

Mig segle de Poesia Catalana. Del maig del 68 al 2018. De Vicenç Altaió i Josep Sala-Valldaura. Edicions Proa, 2018.

1-O Trenta poetes per la llibertat. Vibop Edicions, 2018.

Llum a les golfes. Una antologia del haiku modern i contemporani català. A cura de Sam Abrams. Viena Edicions, 2018.

Enllaços a alguns videopoemes:

Licantropia. 2004:

<http://www.youtube.com/watch?v=ZIZkxP36Yek>

De rerum natura. 2004:

<https://vimeo.com/56006036>

Plecs encoblats. 2004:

<https://vimeo.com/10321269>

A fum de sabatots. 2008:

<https://vimeo.com/112190197>

El Comtat de l'altre món. 2008:

<https://vimeo.com/112190198>

Autoretrat. 2008.

<https://vimeo.com/10291856>

El sotazero del batec. 2009.

<https://vimeo.com/10289107>

El parpelleig del batec.

2010. <https://vimeo.com/10303574>

Agoc. 2012:

<https://vimeo.com/51957679>

Clar i net. 2014:

<https://vimeo.com/113146528>

Jordi Marrugat (Sabadell, 1978). És doctor en Estudis Hispànics per la Universitat de Sheffield i en Filologia Catalana per la Universitat Autònoma de Barcelona. S'ha dedicat als estudis literaris i en els Dilluns de Poesia al Santa Mònica ha presentat Carles Hac Mor (15-12-2014) i Pere Gimferrer (19-12-2016).

Aquesta selecció de poemes
d'Ester Xargay
es publica el 29 d'abril de 2019
amb motiu del recital de la poeta
dins el cicle Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica, Barcelona.

**Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica
2019**

**Totes les sessions tindran lloc
a l'Arts Santa Mònica
els dilluns a les 19 h**

Arts Santa Mònica

Centre de la creativitat

La Rambla 7

08002 Barcelona

T 935 671 110

artssantamonica.gencat.cat

Entrada lliure

Mitjà col·laborador:

NÚVOL

Amb la col·laboració de:

AELC
ASSOCIACIÓ D'EScriptors
EN LLENGÜA CATALANA

Organització:

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Institució
de les Lletres
Catalanes

SANTAMÒNICA